

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **M. P.**

skazanego z art. 281 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 maja 2017 r.,

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu

Okręgowego w K. z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt IV WKK ../17,

o odmowie przyjęcia kasacji obrońcy od wyroku tego Sądu z dnia 12 stycznia

2017r., sygn. akt IV Ka ../16,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 1 marca 2016r., sygn.

akt II K ../15,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać prezesowi
Sądu Okręgowego w K. w celu podjęcia dalszych czynności w
związku z kasacją.**

UZASADNIENIE

Wskazany wyżej wyrokiem z dnia 12 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu m.in. apelacji obrońcy M. P., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 1 marca 2016 r. skazujący oskarżonego na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny i orzekający na podstawie art. 46 § 1 k.k. solidarnie od wszystkich trzech oskarżonych kwotę 181.976 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Sąd I instancji wydał wyrok na

posiedzeniu w uwzględnieniu wniosku prokuratora, który złożył na podstawie art. 335 § 1 k.p.k.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca M. P. zakwestionował rozstrzygnięcie o utrzymaniu w mocy orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody w kwocie przekraczającej 27.000 zł, zarzucając rażące naruszenie art. 7 k.p.k. i 440 k.p.k., mimo rażącej niesprawiedliwości tegoż orzeczenia.

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej, ponieważ w tej sprawie, oprócz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych wynikającego z treści skargi, „podniesiono również zarzuty rażącego naruszenia przepisów postępowania (art. 7 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k.), które nie mogą stanowić podstawy kasacyjnej”.

W zażaleniu na to zarządzenie obrońca podniósł, że „przepis art. 440 k.p.k. stanowi bezwzględną przyczyną odwoławczą o charakterze subsydiarnym” i dlatego może stanowić podstawę kasacji. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Katalog tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które mogą być podstawą kasacji strony od każdego wyroku sądu odwoławczego, jest wyczerpująco określony w art. 439 § 1 k.p.k. Bez wątpienia zatem, katalog ten nie obejmuje przyczyny wzruszenia wyroku takiego sądu naruszającego dyspozycję art. 440 k.p.k. Dlatego argument zażalenia, lokujący ten przepis wśród bezwzględnych przyczyn odwoławczych, jest chybiony.

Błędnie jednak przyjęto w zaskarżonym zarządzeniu, że zarzut rażącego naruszenia art. 440 k.p.k. przez Sąd odwoławczy nie może stanowić podstawy kasacji. Stanowisko to nie zostało umotywowane. Zauważyć więc należy, że kasacja została wniesiona w dniu 28 lutego 2017 r. (k. 306 w zw. z k. 311), a więc już po wejściu w życie w dniu 15 kwietnia 2016 r. ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 1 kwietnia 2016 r., poz. 437), która m. in. usunęła z treści art. 523 § 1 k.p.k. zdanie ostatnie, zakazujące stronie wniesienia kasacji na podstawie zarzutu naruszenia art. 440 k.p.k. Aktualnie treść art. 523 § 1 k.p.k. trzeba odczytywać łącznie z art. 25 ust. 3 wskazanej noweli. Z tego ostatniego przepisu *a contrario*

wynika, że jeżeli kasację wniesiono po dniu 14 kwietnia 2016 r. (a tu została złożona w dniu 28 lutego 2017 r.), postępowanie kasacyjne toczy się według nowych przepisów. Przepis art. 523 § 1 k.p.k. w nowym brzmieniu nie wyłącza już możliwości oparcia kasacji na zarzucie naruszenia art. 440 k.p.k. (zob. również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2016 r., V KZ 26/16 – nie publ.).

Dlatego postanowiono jak na wstępie.

kc